

Štvrtok 34. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 34.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: krátkosť
nášho života; Boh bude s nami
na konci cesty; naliehavosť
robiť druhých šťastnými.

28.11.2024

MYSLIEŤ NA KRÁTKOSŤ ŽIVOTA a
uvažovať o tom, že náš čas na zemi sa
skončí, v nás môže vyvolať strach.
„Keď uvidíte, že vojsko obkľučuje
Jeruzalem, vedzte, že sa priblížilo
jeho spustošenie (...). Budú znamenia

na slnku a mesiaci i na hviezdach a na zemi budú národy plné úzkosti a zmätku z hukotu mora a vlnobitia“ (Lk 21, 20-25), hovorí dnes Ježiš v eschatologickej reči, ktorú nám Cirkev predkladá v liturgii. V skutočnosti o niekoľko rokov neskôr, keď videli vojská obkľučujúce mesto, niektorí kresťania, ktorí si spomenuli na Pánove slová, skutočne utiekli do Transjordánska[1].

Apoštoli však zažili podobnú udalosť, akú opísal Ježiš, s rozbúreným morom a veľkými vlnami. Mali to dobre v pamäti. Vtedy sa nachádzali v člne a vyzeralo to, že sa v búrke utopia. Vtedy Pán vstal, upokojil vody a upokojil ich ducha. „Prečo sa bojíte, nemáte ešte vieru? Začiatkom viery je vedieť, že potrebujeme spásu. Nie sme sebestační, potápame sa sami. Potrebujeme Pána tak, ako starovekí námorníci potrebovali hviezdy. Pozvime Ježiša do loďky nášho života. Odovzdajme mu svoje

obavy, aby ich mohol prekonať. Tak ako učenici zažijeme, že s ním na palube nezostaneme na dne stroskotania. Toto je Božia moc: premeniť všetko, čo sa nám prihodí, dokonca aj to zlé, na niečo dobré. On prináša pokoj do našich búrok, pretože s Bohom život nikdy neumiera“[2].

Svätý Josemaría sa s veľkou istotou pozrel na konečné skutočnosti, ktoré nám Cirkev v týchto dňoch navrhuje zvážiť. Niektorých ľudí „smrť ochromuje a ľaká. Nás smrť — Život — povzbudzuje a podnecuje. Pre nich je to koniec, pre nás začiatok“[3].

NA MNOHÝCH STAROVEKÝCH SARKOFÁGACH je postava Krista znázornená obrazom dobrého pastiera. V rímskom umení „bol

pastier vo všeobecnosti vyjadrením
sna o pokojnom a jednoduchom
živote, po ktorom túžili ľudia v
zmätku veľkomesta. Teraz sa tento
obraz čítal v rámci nového scenára,
ktorý mu dával hlbší obsah: *Pán je
môj pastier, nič mi nechýba... Aj keby
som mal ísť tmavou dolinou, nebudem
sa báť zlého, lebo ty si so mnou...* (Ž
23, 1. 4). Pravý pastier je ten, ktorý
pozná aj cestu, prechádzajúcu
údolím smrti. Ten, ktorý aj na ceste
poslednej osamelosti, na ktorej nás
nikto nemôže sprevádzať, kráča so
mnou a vedie ma po nej. On sám
prešiel touto cestou, zostúpil do
kráľovstva smrti, zvíťazil nad ňou a
vrátil sa, aby ňou teraz sprevádzal
nás, aby nám dal istotu, že spolu s
ním nájdeme priechod. Vedomie, že
existuje ten, ktorý ma sprevádza aj v
smrti, a jeho *prút a palica sú so
mnou*, a preto sa *nemusím báť zlého*
(porov. Ž 23, 4) – toto bola nová
nádej, ktorá vychádzala nad životmi
veriacich“[4].

Príde čas, keď Boh bude chcieť a ako Boh chce, keď nás Pán povolá do svojej prítomnosti. Cirkev kladie na ústa kňaza, ktorý pomáha umierajúcemu, niekoľko osobitných slov pre tieto chvíle: „Vstúp na miesto pokoja a nech je tvoj príbytok u Boha (...), u Panny Márie, Božej Matky, u svätého Jozefa a všetkých anjelov a svätých (...) Odovzdávam ťa Bohu a ako jeho stvorenie ťa odovzdávam do jeho rúk, lebo on je tvoj Stvoriteľ, ktorý ťa stvoril z prachu zeme“[5]. Úvaha o tom, že z tohto sveta odídeme s prázdnyimi rukami, nám môže pomôcť žiť ľahšie, aby sme sa pohybovali Božím tempom. Čo je naozaj dôležité? Čo si mám uchovať v srdci, aby som, keď príde čas, mohol bez zármutku prekročiť prah pozemského života do večnosti? Dobré vieme, že len láska má trvať večne. Večnými sa stávame tým, že sa darujeme každý deň, vo všetkom, čo robíme.

VEDOMIE, ŽE NÁŠ ČAS JE
OBMEDZENÝ, oživuje zmysel
poslania, ktorý má náš pokrstený
život. Čo je väčšia túžba ako priniesť
večné šťastie ľuďom okolo nás?
Budeme to robiť postupne, jeden po
druhom, premýšľať o okolnostiach
každého konkrétného človeka, snažiť
sa rozoznať, aké kroky chce Boh
urobiť v ich srdciach... ale s tým
prívalom vedomia, že každý okamih
je jedinečný, že čas nám uniká
pomedzi prsty. „Ak ťa Pán nazval
priateľom, musíš odpovedať na jeho
volanie, musíš kráčať rýchlym
krokom, s nevyhnutným náhlením za
Božím krokom! Ináč riskuješ, že
zostaneš len obyčajným divákom“[6].

„Priateľstvo znásobuje radosti a
ponúka útechu v bolestiach;
priateľstvo kresťana túži po
najväčšom šťastí – vzťahu s Ježišom
Kristom – pre svojich blízkych.

Prosme, ako to robil svätý Josemaría: *Daj nám, Ježišu, srdce takej miery, ako je tvoje!* To je cesta. Iba ak sa stotožníme s Kristovými citmi – *majte medzi sebou tie isté city, aké mal Ježiš Kristus* (Flp 2, 5) –, budeme schopní prostredníctvom nášho priateľstva priniesť túto plnú radosť do nášho domova, do našej práce a na všetky miesta, kde sa nachádzame“[7].

Stotožniť sa s Pánovými citmi, bez strachu zo smrti, pretože tá nás zavedie do neba, a so záujmom priviesť k tomuto šťastiu ľudí, ktorých máme radi, by mohlo byť dobrým zhrnutím kresťanského života na tejto zemi. Chceme prísť do Božej prítomnosti obklopení svojou rodinou a priateľmi, aby sme mohli zdieľať život s Ježišom a Máriou po celú večnosť.

[1] Porov. Eusebius z Cézarey,
Historia ecclesiastica, 3, 5.

[2] František, *Mimoriadna chvíľa
modlitby v čase pandémie*, 27-III-2020.

[3] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 738.

[4] Benedikt XVI, *Spe salvi*, bod 6.

[5] *Obrad pomazania chorých a jeho
pastoračná starostlivosť*.

[6] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 629.

[7] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*,
1-XI-2019, bod 23.